

tale.

Timeless tales, Boundless Imagination

วินนี่เดอะพูห์ Winnie-the-Pooh

เอ.เอ. มิลน์

เขียน

ธารพายุ

แปล

อี.เอช. เชปเพิร์ด

วาดภาพประกอบ

“วินนี่เดอะพูห์อ่านป้ายทั้งสองโดยละเอียด ที่แรกก็จากซ้ายไปขวา
และต่อมาก็จากขวาไปซ้าย...เพื่อจะพลาดอะไรไปบ้าง”

-เอ.เอ. มิลน์

การอ่านดีจากรากเหง้าชีวิต

คำแนะนำนักพิมพ์

เมื่อเราเปิดหน้าหนังสือ*วินนี่เดอะพูห์*ก็เหมือนได้เดินเข้าสู่โลกอีกใบหนึ่ง โลกที่เต็มไปด้วยความอ่อนโยน มิตรภาพ และเสียงหัวเราะเบาๆ ชวนให้สบายใจ ตัวละครแต่ละตัวในเรื่องไม่ได้มีพลังวิเศษหรือความยิ่งใหญ่ใดๆ พวกเขาเป็นเพียงเพื่อนธรรมดาๆ ในป่าร้อยเอเคอร์ ที่ใช้หัวใจในการมองโลกและเข้าใจกันอย่างลึกซึ้ง

พูห์อาจจะเป็นหมีที่ชอบกินน้ำผึ้งและขี้ผึ้งไปบ้าง แต่เขาก็เป็นเพื่อนที่ซื่อสัตย์ คิดถึงคนอื่นเสมอ พิกเลตซึกแล้วแต่ก็กล้าหาญในแบบของตัวเอง อีयरเงียบเหงาแต่จริงจัง ทิกเกอร์มีพลังเหลือล้นและสร้างสีสันให้ทุกวันเต็มไปด้วยชีวิตชีวา ทุกครั้งที่ตัวละครเหล่านี้ออกเดินทางหรือแก้ปัญหา พวกเขาล้วนทำด้วยความจริงใจปราศจากการเสแสร้ง จนเรารู้สึกสนิทชิดเชื้อเหมือนกำลังใช้เวลาพร้อมกับเพื่อนกลุ่มหนึ่งที่รู้จักกันมานาน

เรื่องราวใน*วินนี่เดอะพูห์*ไม่มีการผจญภัยที่หวือหวา ไม่มีบทสรุปที่ยิ่งใหญ่ แต่มันกลับสัมผัสหัวใจเราได้อย่างลึกซึ้ง เราได้เห็นความสำคัญของการรับฟัง การอยู่เคียงข้างกันแม้ในวันที่ไม่มีคำพูด และการให้คุณค่ากับช่วงเวลาธรรมดาๆ ที่เราอาจมองข้ามไป

สำหรับใครที่กำลังมองหาหนังสืออบอุ่นใจซึ่งจะพาเรา
ย้อนกลับไปสู่ความสุขที่เรียบง่ายอย่างแท้จริง วินนี่เดอะพูห์
คือคำตอบที่งดงาม เพราะไม่ว่าคุณจะอยู่ในวัยไหน เรื่องนี้
ก็ยังคงมีความหมายใหม่ๆ รอให้ค้นพบเสมอแน่นอน

กดลอจอ่าน

tale.

คำนำผู้เขียน

หากบังเอิญท่านได้อ่านหนังสือเกี่ยวกับคริสโตเฟอร์ โรบิน อีกเล่มหนึ่ง ท่านอาจจะจำได้ว่าก่อนหน้านี้เขาเคยมีหงส์ตัวหนึ่ง (หรือหงส์มีคริสโตเฟอร์ โรบิน ผู้เขียนก็ไม่ทราบเหมือนกัน) และเขาเคยเรียกหงส์ตัวนั้นว่าพูห์ นั่นเป็นเวลานานมาแล้ว และเมื่อเรากล่าวคำอำลา เราก็นำชื่อนั้นมาด้วย เนื่องจากเราคิดว่าหงส์คงไม่ต้องการสิ่งนั้นอีกต่อไป ที่นี่...เมื่อตุ๊กตาหมีบอกว่ามันอยากได้ชื่อที่น่าตื่นเต้นเป็นของตัวเองสักชื่อ คริสโตเฟอร์ โรบิน จึงพูดทันที...โดยไม่ต้องหยุดคิด...ว่ามันคือวินนี่เดอะพูห์ และมันก็เป็นไปตามนั้น เอาละ...ในเมื่อได้อธิบายส่วนที่เกี่ยวกับพูห์แล้ว บัดนี้ผู้เขียนจะอธิบายส่วนที่เหลือ

ท่านไม่สามารถจะอยู่ในลอนดอนได้นานโดยไม่ไปสวนสัตว์มีบางคนที่ “เริ่ม” สวนสัตว์ตั้งแต่จุดเริ่มต้น ที่เรียกว่า **ทางเข้า** และเดินผ่านกรงทุกกรงอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่พวกเขาจะทำได้ จนกระทั่งถึงจุดที่เรียกว่า **ทางออก** แต่คนที่น่ารักที่สุดจะตรงดิ่งไปหาสัตว์ที่พวกเขารักมากที่สุด และแกว่รออยู่ที่นั่น ดังนั้นเมื่อคริสโตเฟอร์ โรบิน ไปสวนสัตว์ เขาจึงไปยังที่ที่หมีขั้วโลกอยู่ และกระซิบบอว่าบางอย่างกับคนเฝ้ากรงคนที่สามจากซ้าย ประตูจะเปิดออก เราจะเดินเลาะเลี้ยวตามทางเดินมืดๆ ไปขึ้นบันได

ชั้นๆ จนในที่สุดก็ถึงกรงพิเศษ กรงจะถูกเปิด อะไรบางอย่างที่มีขนสีน้ำตาลปุกปุยจะวิ่งเหยาะๆ ออกมา และพร้อมด้วยเสียงร้องอย่างมีความสุขว่า “โอ หมี!” คริสโตเฟอร์ โรบินก็จะถลาเข้าไปในวงแขนของมัน ชื่อของหมีตัวนั้นคือวินนี่ ซึ่งเป็นชื่อที่ดีเหลือเกินสำหรับหมี แต่ที่น่าขำก็คือ เราจำไม่ได้ว่าชื่อวินนี่มาจากหลังพูห์ หรือชื่อพูห์มาจากหลังวินนี่ ครั้งหนึ่งเราเคยรู้ แต่เราลืมไปแล้ว...

เขียนถึงตรงนี้ พิกเลตก็เหงานหน้าขึ้นมาถามผู้เขียนด้วยเสียงแหลมๆ ของมันว่า “แล้วฉันล่ะ” “พิกเลตที่รัก” ผู้เขียนตอบ “หนังสือนี้เกี่ยวกับเธอทั้งเล่มเลยนะ” “ก็เกี่ยวกับพูห์ด้วยเหมือนกันล่ะ” มันกรีดเสียง ท่านคงรู้ว่าเรื่องอะไร มันจินตนาการเพราะมันคิดว่าพูห์กำลังจะเหมาคำนำโอ้อำไปคนเดียวหมดแน่นอน พูห์เป็นคนโปรด ไม่มีทางปฏิเสธได้ แต่พิกเลตก็มีโอกาสที่พูห์ไม่มีตั้งมากมาย เพราะท่านไม่สามารถจะพาพูห์ไปโรงเรียนได้โดยที่ทุกคนไม่รู้ แต่พิกเลตตัวเล็กเสียจนมันสามารถจะซ่อนได้ในกระเป๋ากางเกง ซึ่งเป็นที่ที่จะลอบคลำมันได้อย่างอุ่นใจยิ่ง เมื่อท่านไม่แน่ใจกว่าเจ็ดคูณสองเป็นสิบสองหรือยี่สิบสอง บางครั้งมันก็แอบออกมาและชะโงกลงไปดู

ในขวดหมึก และโดยวิธีนี้มันจึงได้รับการศึกษามากกว่าพูห์
แต่พูห์ไม่ถือสา มันบอกว่าบางคนมีสมอง บางคนไม่มี เรื่องมันก็
เท่านั้น

และบัดนี้คนอื่น ๆ ทั้งหมดกำลังพูดว่า “แล้วเราล่ะ”
ดังนั้น บางทีสิ่งที่ผู้เขียนน่าจะทำได้ที่สุดก็คือหยุดเขียนแนะนำอะไร
ต่าง ๆ แล้วเข้าเรื่องเสียที

เอ.เอ.เอ็ม.

สารบัญ

บทที่ 1

ซึ่งเราได้รับการแนะนำให้รู้จักกับวินนี่เดอะพูห์
กับผิงฟงหนึ่ง และเรื่องเริ่ม

1

บทที่ 2

ซึ่งพูห์ไปเยี่ยมเพื่อน และเอาตัวไม่รอด

19

บทที่ 3

ซึ่งพูห์กับพิกเล็ตเป็นนักแกะรอย
และเกือบจับวูชเชิลได้

30

บทที่ 4

ซึ่งอียอร์ทำทางหาย และพูห์หาเจอ

39

บทที่ 5

ซึ่งพิกเล็ตเจออะเฮฟฟาลัมบี้

50

บทที่ 6
ซึ่ง อียอร์มีวันเกิด และได้ของขวัญสองชิ้น 64

บทที่ 7
ซึ่ง แคงกากับเบปี่รู้เข้ามาในป่า และพิกเลตอาบน้ำ 80

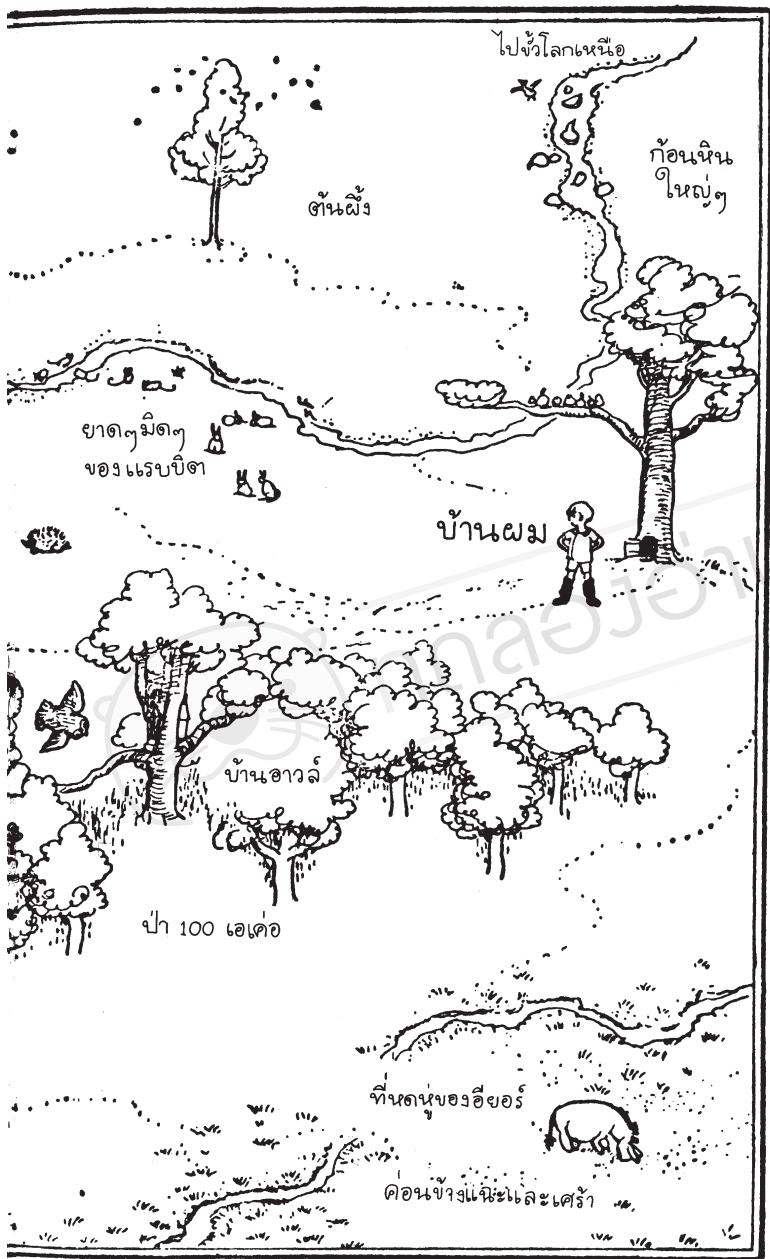
บทที่ 8
ซึ่ง คริสโตเฟอร์ โรบิน
นำคณะไปสำรวจดงห้วยโลกเหนือ 99

บทที่ 9
ซึ่ง พิกเลตถูกน้ำล้อมรอบโดยสิ้นเชิง 118

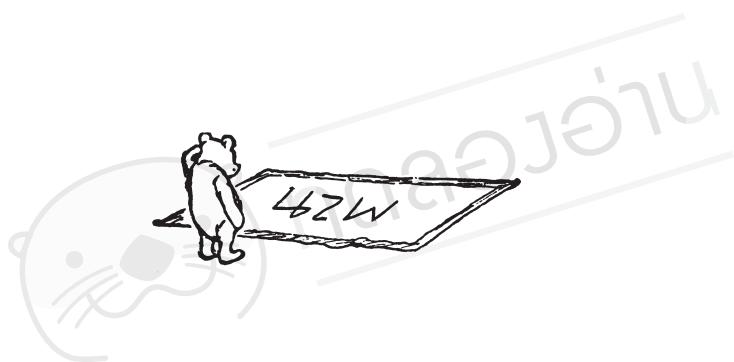
บทที่ 10
ซึ่ง คริสโตเฟอร์ โรบิน
จัดงานเลี้ยงให้พูห์ และเรากล่าวคำอำลา 133

คุยกันท้ายเล่ม 149

วาดโดยผม และคุณ เชปเพิร์ตช่วย

แต่ เธอคนนั้น

เราจู่มือกันมา

คริสโตเฟอร์ โรบิน กับฉัน

เพื่อวางหนังสือเล่มนี้ลงบนตักเธอ

จะบอกใช้ไหม่ว่าเธอประหลาดใจ

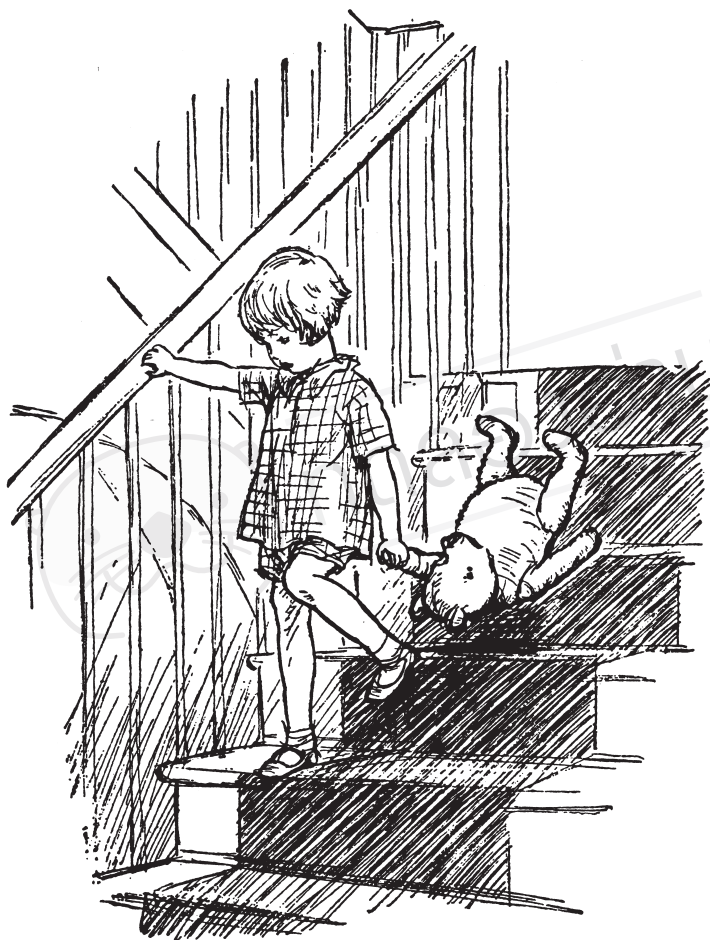
จะบอกใช้ไหม่ว่าเธอชอบ

จะบอกใช้ไหมว่ามันคือสิ่งที่เธออยากได้

เพราะมันเป็นของเธอ -

เพราะเรารักเธอ

บทที่ 1

ซึ่งเราได้รับการแนะนำให้รู้จัก วินนี่เดอะพูห์กับผิงฟงหนึ่ง และเรื่องเริ่ม

นี่ไง ตึกตาหมี กำลังลงบันไดมาแล้ว บัก...บัก...บัก หายทอย
ของมันกระแทกแสบบันไดตามหลังคริสโตเฟอร์ โรบิน มา นี่เป็น
วิธีลงบันไดวิธีเดียวที่มันรู้จัก แต่บางครั้งมันก็รู้สึกว่ามีวิธีอื่นอีก
จริงๆ ถ้าเพียงแต่หัวของมันจะหยุดกระเดิงกระดอนสักครู่เพื่อ
คิดเกี่ยวกับเรื่องนั้น และแล้วมันก็รู้สึกว่าบางทีอาจจะไม่มีก็ได้
อย่างไรก็ตาม ตอนนี้นมันลงมาอยู่เชิงบันไดแล้ว และพร้อมที่จะ
ให้ผู้เขียนแนะนำให้ท่านผู้อ่านรู้จัก...วินนี่เดอะพูห์

ตอนที่ได้นิพนธ์ครั้งแรก ผู้เขียนก็พูดเหมือนที่ท่านผู้อ่าน
กำลังจะพูดนั่นแหละ “นึกว่ามันเป็นเด็กผู้ชายซะอีก”

“ผมก็เหมือนกันฮะ” คริสโตเฟอร์ โรบิน บอก

“นั่นลูกคงเรียกมันว่าวินนี่ไม่ได้หรอกมัง”

“ผมเปล่า”

“แต่ลูกบอกว่า...”

“มันคือวินนี่ - เดอร์ - พูห์” เขาลากเสียงคำว่า เดอะ “พ่อ

ไม่รู้หรอกฮะ ว่า‘เดอร์’หมายถึงอะไร”

“อ้อ ใช่ ตอนนี้อยู่แล้ว” ผู้เขียนรีบพูด และก็หวังว่า
ท่านผู้อ่านจะรู้แล้วเช่นกัน เพราะมันเป็นคำอธิบายทั้งหมดที่ท่าน
จะได้รับ

บางครั้งวินนี่เดอะพูห์จะชอบเล่นเกมอะไรสักอย่างเวลาลง
บันได แต่บางครั้งมันก็ชอบนั่งเงิบ ๆ อยู่หน้าเตาผิงและฟังนิทาน
สำหรับเย็นนี้...

“นิทานดีมัยฮะ” คริสโตเฟอร์ โรบิน ถาม

“นิทานอะไร” ผู้เขียนถาม

“พอช่วยเมตตาล่านิทานให้วินนี่เดอะพูห์ฟังซักเรื่องได้มะ”

“คงได้มั้ง” ผู้เขียนตอบ “มันชอบเรื่องแบบไหนล่ะ”

“แบบเกี่ยวกับตัวมันเอง เพราะมันเป็นหมีแบบนั้น”

“อ้อ เข้าใจ”

“ถ้าฉันพอจะช่วยเมตตาได้ซีเนาะ”

“พอจะพยายาม” ผู้เขียนบอก

และผู้เขียนก็เลยพยายาม

กาลครั้งหนึ่ง มาถึงตอนนี้นานมากแล้ว...ประมาณเมื่อวันศุกร์
ที่แล้ว วินนี่เดอะพูห์อาศัยอยู่ในป่าตามลำพัง ภายใต้ชื่อแซนเดอร์ส
 (“ภายใต้ชื่อ” หมายความว่าไงฮะ” คริสโตเฟอร์ โรบิน

ถาม

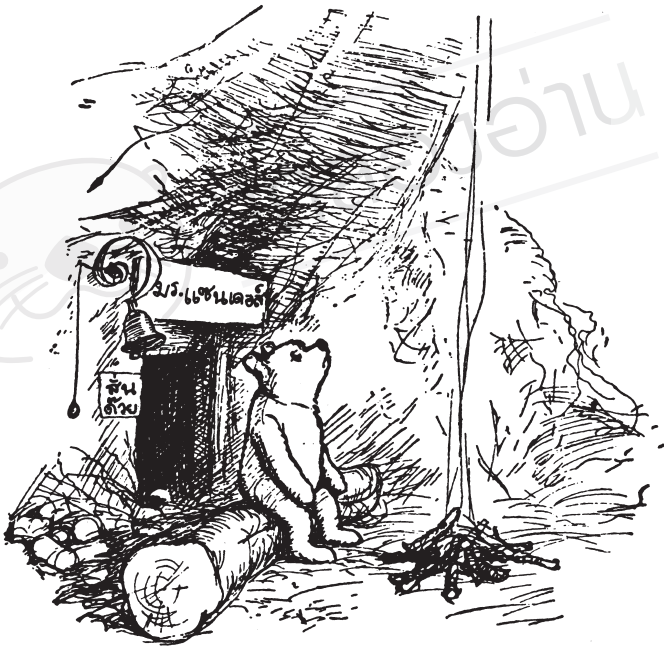
“หมายความว่า มันมีป้ายชื่อเป็นตัวหนังสือสีทองอยู่เหนือ
ประตู และใช้ชีวิตอยู่ใต้นั้น”

“วินนี่เดอะพูห์มันไม่ค่อยแน่ใจเท่าไร” คริสโตเฟอร์

โรบิน บอก

“ตอนนี้แน่ใจแล้วนะ” เสียงเหมือนใครคำราม

“ถ้าฉันพ่อจะเล่าต่อล่ะ” ผู้เขียนพูด)

วันหนึ่งเมื่อมันออกไปเดินเล่น มันมาถึงที่โล่งแห่งหนึ่ง กลางป่า ตรงกลางที่โล่งนั้นมีต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง และมีเสียงหึ่งๆ ดังอื้ออึงมาจากยอดไม้

วินนี่เดอะพูห์นั่งลงตรงโคนต้นไม้ ใช้มือสองข้างกุมหัว และเริ่มคิด

แรกที่เดียวมันพูดกับตัวเองว่า “เสียงหึ่งๆ นั้นหมายถึงอะไรบางอย่าง เราจะได้ยินเสียงหึ่งๆ แบบนั้น... หึ่งแล้วก็หึ่งอีก... โดยที่มันไม่ได้หมายถึงอะไรบางอย่าง ถ้ามีเสียงหึ่งๆ ใครบางคนก็ต้องกำลังทำอะไรบางอย่าง และเหตุผลข้อเดียวที่ฉันรู้ในการทำเสียงหึ่งๆ ก็คือนายเป็นผึ้ง”

มันคิดอยู่อีกนาน แล้วจึงพูดต่อ “และเหตุผลข้อเดียวที่ฉันรู้ในการเป็นผึ้งก็คือเพื่อทำน้ำผึ้ง”

แล้วมันก็ลุกขึ้นยืน พูดว่า “และเหตุผลข้อเดียวในการทำน้ำผึ้งก็คือเพื่อจะให้ ฉัน กิน” ดังนั้นมันจึงเริ่มปีนต้นไม้

มัน
ป็น
และ
ป็น
และ
ป็น
และ
ขณะที่
ป็น
มัน
ร้อง
เพลง
บทน้อยๆ
ให้
ตัวเอง
ฟัง
เนื้อร้อง
ว่าดังนี้

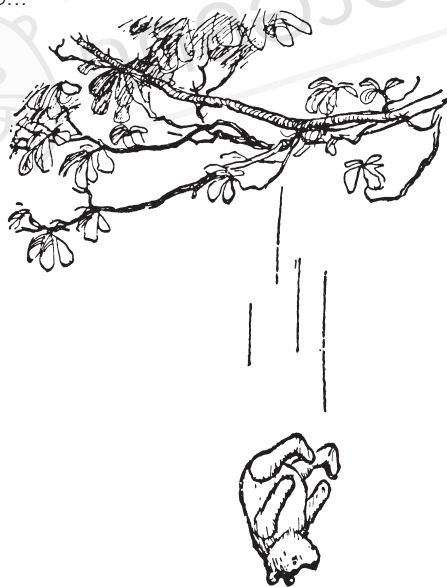
*แปลกใหม่หมีชอบน้ำผึ้ง
หึ่ง! หึ่ง! หึ่ง! หึ่ง!
ไม่รู้เหมือนกันทำไม

แล้วมันก็ปีนสูงขึ้นไปอีกหน่อย... แล้วก็อีกหน่อย... แล้วก็
อีกนิดหน่อย พอถึงตอนนั้น มันก็แต่งเพลงได้อีกบท

**คิดแล้วก็ซำดี	ถ้าหากหมีเกิดเป็นผึ้ง
คงสร้างรังติดตึ๊ง	ไว้ตรง โคน ต้นไม้
มันเป็นดังเช่นว่า	(ถ้าหากผึ้งเกิดเป็นหมี)
มันได้ทั้งหมดนี้	เราคงไม่ต้องมาป็น

ตอนนี้มันชักเหนื่อยแล้ว และนั่นคือเหตุผลที่มันร้อง
“เพลงบ่น” มันจวนจะถึงที่หมายอยู่รอมร่อ เพียงแต่ขึ้นไปยืน
บนกิ่งนั้นเท่านั้นก็จะ...

เบ๊าะ!

** ภาพยนตร์ 11

“โอ๊ย ช่วยด้วย!” พูห์ร้อง ขณะที่มันหล่นลงบนกิ่งไม้
ซึ่งอยู่ไต่ลงไปลิบฟุต

“นี่ถ้าฉันไม่...” มันพูด เมื่อกำลังกระแทกกิ่งไม้ถัดลงไป
ยี่ลิบฟุต

“คือว่า...สิ่งที่ฉัน ตั้งใจจะทำ...” มันอธิบายตอนที่กำลัง
ตีลังกากลางอากาศกลับหัวกลับหาง และโหม่งเอากิ่งไม้อีกกิ่งหนึ่งซึ่งอยู่
ไต่ลงไปสามลิบฟุต “สิ่งที่ฉัน ตั้งใจจะทำ...”

“แน่นอน มัน *ออก* จะ...” มันยอมรับระหว่างที่ครูดผ่าน
กิ่งไม้อีกหกกิ่งอย่างรวดเร็ว

“ฉันว่าเรื่องของเรื่อง...” มันตัดสินใจ ขณะที่กล่าวคำอำลา
กับกิ่งสุดท้าย ควงส่วสามรอบ และบินอย่างสง่างามลงไปใน
พุ่มถั่วหนาม “เรื่องของเรื่องมันเป็นเพราะ *ชอบ* น้ำผึ้งเหลือเกิน
นั่นแหละ โอ๊ย ช่วยด้วย!”

มันคลานออกมาจากพุ่มถั่วหนาม บัดหนามให้หลุดจาก
จมูก และเริ่มคิดอีกครั้ง คนแรกที่มีมันนึกถึงก็คือคริสโตเฟอร์
โรบิน

“นั่นผมรีเปล่าอะ” คริสโตเฟอร์ โรบิน ถามด้วยเสียง
ตกใจ แหบไม่กล้าเชื่อ

“ก็ลูกนะสิ”

คริสโตเฟอร์ โรบิน ไม่พูดอะไร แต่ตาโตขึ้นทุกทีๆ และ
ใบหน้าก็เป็นสีชมพูยิ่งขึ้นทุกทีๆ)

ดังนั้นวินนี่เดอะพูห์จึงไปหาคริสโตเฟอร์ โรบิน เพื่อน
ของมัน ผู้ซึ่งอาศัยอยู่หลังประตูสีเขียวในอีกบริเวณหนึ่งของป่า

“สวัสดี คริสโตเฟอร์ โรบิน” มันทัก

“สวัสดี วินนี่เดอะพูห์” ลูกทักตอบ

“ฉันสงสัยจังว่านายมีอะไรอย่างเช่นลูกโป่งบ้างมั๊ย”

“ลูกโป่ง?”

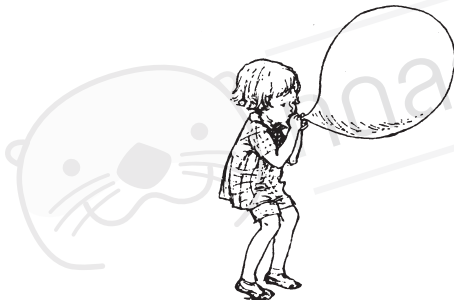
“ใช่ ฉันเพิ่งพูดกับตัวเองตอนเดินมาที่นี่ว่า ‘ฉันสงสัยจังว่า คริสโตเฟอร์ โรบิน มีอะไรอย่างเช่นลูกโป่งบ้างมั๊ยน้อ’ แค่ว่าพูดกับตัวเองนะ นึกถึงลูกโป่งแล้วก็เลยสงสัย”

“นายจะเอาลูกโป่งไปทำไม” ลูกถาม

วินนี่เดอะพูห์เหลียวกลับไปดูว่าไม่มีใครฟังอยู่ ยกมือขึ้นป้องปากและกระซิบเบาๆ “น้ำผึ้ง!”

“แต่นายจะใช้ลูกโป่งหาน้ำผึ้งไม่ได้!”

“ฉันทำได้” พูห์บอก

แหม ช่างเพี้ยนเหลือเกิน วันก่อนหน้านั้นลูกเพิ่งไปงานเลี้ยงที่บ้านพิกลิตเพื่อนของลูกมาหยกๆ และได้ลูกโป่งมาจากงานนั้นพอดีเลย เป็นลูกโป่งสีเขียวใบใหญ่ ส่วนญาติตัวหนึ่งของเรอบิตก็ได้ลูกโป่งสีฟ้าใบใหญ่เหมือนกัน แต่ลืมเอากลับ เพราะอันที่จริงมันยังเด็กเกินกว่าจะไปงานเลี้ยงด้วยซ้ำ และดังนั้น ลูกก็เลยเอาลูกโป่งกลับมาบ้านทั้งสีเขียว และสีฟ้า

“นายอยากได้ใบไหนล่ะ” ลูกถามพูห์

มันเอามือสองข้างกุมหัว และคิดอย่างรอบคอบที่สุด

“คือเงี้ยะ” มันว่า “เวลานายใช้ลูกโป่งน้ำผึ้ง สิ่งสำคัญก็คือต้องไม่ให้พวกผึ้งรู้ว่านายมา ทีนี้...ถ้าใช้ลูกโป่งสีเขียว พวกมันอาจจะคิดว่านายเป็นเพียงส่วนหนึ่งของต้นไม้ และก็เลยไม่สังเกตเห็นนาย แต่ถ้าใช้สีฟ้า พวกมันอาจจะคิดว่านายเป็นเพียงส่วนหนึ่งของท้องฟ้า และก็เลยไม่สังเกตเห็นนายเหมือนกัน ปัญหาก็คือ มันน่าจะเป็นแบบไหนมากที่สุด”

“แล้วพวกมันจะไม่สังเกตเห็น นาย อยู่ใต้ลูกโป่งเหรอ”

ลูกถาม

“พวกมันอาจจะสังเกตเห็นหรือไม่สังเกตเห็น” วินนี่เดอะพูห์ตอบ “นายจะไปเอาเนื้ออะไรกับผึ้ง” มันหยุดคิดครู่หนึ่งแล้วจึงพูดต่อ “ฉันจะพยายามทำตัวให้ดูเหมือนเมฆดำก้อนเล็กๆ นั่นจะหลอกพวกมันได้”

“งั้นนายเอาลูกโป่งสีฟ้าไปดีกว่า” ลูกตัดสินใจให้

เออาละ ทีนี้ลูกกับมันก็ออกจากบ้านไปพร้อมด้วยลูกโป่งสีฟ้า ลูกเอาขึ้นไปด้วย เพื่อไว้นะ...อย่างที่คุณมักจะทำเสมอ วินนี่เดอะพูห์รู้ว่าตรงไหนมีโคลนเหนอะเหนะ มันตรงไปที่นั่น และก็ลงไปคลุกจนกระทั่งดำปื้หมดทั้งตัว จากนั้นเมื่อลูกเป่าลูกโป่งให้ใหญ่เท่าที่จะใหญ่ได้จนลูกกับพูห์ต้องช่วยกันจับสายแล้วลูก

ก็ปล่อยมือทันที หมิพูห์ลอยอย่างสง่างามขึ้นไปบนท้องฟ้า และไปหยุดอยู่ในระดับเดียวกับยอดไม้ ห่างออกมารวีสีบฟุด

“ไชโย!” ลูกตะโกน

“แจ่มมัย” วินนี่เดอะพูห์ตะโกนลงมาจากอากาศ “ฉันดูเหมือนอะไร”

“นายดูเหมือนหมีเกาะสายลูกโป่ง” ลูกบอก

“ไม่...” พูห์พูดด้วยความกังวล “ไม่เหมือนเมฆดำก้อนเล็ก ๆ บนท้องฟ้าสีฟ้าเธอ”

“ก็ไม่มากเท่าไร”

“เออ ไม่เป็นไร มันอาจจะดูแตกต่างออกไปก็ได้เมื่อมองจากข้างบนนี้ และ...อย่างที่ฉันบอก...นายจะไปเอาแน่อะไรกับผึ้ง”

ไม่มีลมที่จะพัดมันให้ใกล้ต้นไม้เข้าไปอีก ดังนั้นมันจึงลอยอยู่ตรงนั้น มันสามารถมองเห็นน้ำผึ้ง สามารถได้กลิ่นน้ำผึ้ง แต่ไม่สามารถจะเอื้อมให้ถึงน้ำผึ้ง

เวลาผ่านไปครู่หนึ่ง มันจึงเรียกลูก

“คริสโตเฟอร์ โรบิน!” มันกระซิบดังลั่น

“ว่าไง!”

“ฉันคิดว่าพวกผึ้งมัน สงสัยอะไรบางอย่างนะ!”

“อย่างไรล่ะ”

“ไม่รู้ซี แต่อะไรบางอย่างบอกฉันว่าพวกมัน สงสัย!”
“พวกมันคงนึกว่านายจะมาเอาน้ำผึ้งมั้ง”
“สงสัยจะใช่ นายจะไปเอาเนอะไรกับผึ้ง”
เงิบไปอีกเดี๋ยวนึง แล้วมันจึงร้องลงมาใหม่

“คริสโตเฟอร์ โรบิน!”

“เหอ?”

“ที่บ้านนายมีมรีเปลา”

“คิดว่ามีนะ”

“ฉันอยากให้นายไปเอามาจังเลย แล้วก็ถือมันเดินไป
เดินมานะ แล้วก็เหงนมองฉันบ่อยๆ แล้วก็พูดว่า ‘บ๊ยะ...ฝน
ทำท่าจะตก’ ฉันคิดว่าถ้านายทำอย่างนั้น มันจะช่วยให้เราหลอก
ผึ้งพวกนี้ได้สำเร็จ”

เออเนาะ ลูกหัวเราะกับตัวเอง “เจ้าหมีจี่เงา!” แต่ลูก
ไม่ได้พูดออกมาดังๆ เพราะลูกชอบมันเหลือเกิน แล้วลูกก็
กลับไปเอารมที่บ้าน

“อ้อ มาแล้วเหอ!” วินนี้เตอะพู่หัดตะโกนลงมาจากที่ที่ลูก

กลับไปถึงต้นไม้อีก “ฉันกำลังเริ่มจะเป็นทุกข์อยู่พอดี ฉันค้นพบว่า
ตอนนี้ไม่เป็นที่สงสัยอีกต่อไปแล้วว่าพวกผึ้งมันสงสัย”

“จะให้ฉันการร่มมั๊ยล่ะ” ลูกถาม

“เออสิ แต่รอเดี๋ยว เราต้องหวังผลในทางปฏิบัติ ผึ้งตัว
สำคัญที่จะต้องหลอกก็คือราชินีผึ้ง นายเห็นรีเปลว่าตัวไหน
เป็นราชินีผึ้ง...จากข้างล่างนั่น”

“ไม่”

“ແຈ້ງ ເອາລະ ຈັ້ນຄ້ານາຍ
ຄື່ອຣ່ມເດີນໄປເດີນມາ ແລະພູດວ່າ ບັ້ະ...
ຝນທ່າທ່າຈະຕກ ຈັ້ນກໍ່ຈະທ່າທ່າທີ່ທ່າໄດ້
ໂດຍການຮ້ອງ ‘ເພລງເມຊ’ ບຫນ້ອຍໆ
ເໝືອນທີ່ເມຊສມຸກຈະຮ້ອງ...ເອາເລຍ!”
ດັ່ງນັ້ນ ຣະຫວ່າງທີ່ລູກເດີນໄປ
ເດີນມາຟາລາງສາສັຍວ່າຝນຈະຕກໄໝ ວິນນີເດອະພູທໍກໍ່ຮ້ອງເພລງບຫນີ້

***ข้างดีเอ๋ยกระไร

เป็นเมฆลอยไปบนฟ้า!

เมฆน้อยน้อยทุกก้อน

ร้องเพลงคำกลอนดังกังวาล...

“ข้างดีเอ๋ยกระไร

เป็นเมฆลอยไปบนฟ้า!”

ภูมิใจที่ได้เกิดมา

เป็นเมฆน้อยเอ๋ย

*** เพลงขาวนา

พวกผึ้งยังคงส่งเสียงทึ่ๆ ด้วยความสงสัยตามเดิม
จริงๆ แล้วบางตัวถึงกับทิ้งรังมาบินวนรอบก้อนเมฆขณะที่ก้อนเมฆ
กำลังเริ่มร้องท่อนที่สอง ผึ้งตัวหนึ่งนั่งลงบนจุกเมฆพักหนึ่ง
แล้วมันก็ลุกขึ้นอีกครั้ง

“คริสโตเฟอร์ – โอ๊ย! – โรบิน” เสียงเมฆร้องเรียก
“ว่าไง”

“ฉันคิดมาตลอด และก็เพิ่งจะได้ข้อสรุปที่สำคัญมาก
พวกนี้มันเป็นผึ้งผิวดประเภท”

“หรือ”

“ผิวดประเภทมากเลยละ เพราะงั้นฉันก็สมควรคิดว่า
มันน่าจะทำน้ำผึ้งผิวดประเภทด้วย...จริงมั๊ย”

“หรือ”

“ใช่ เพราะงั้นฉันก็คิดว่าจะลงละ”

“ลงยังไงล่ะ” ลูกถาม

วินนี่เดอะพูห์ไม่ได้คิดเรื่องนี้ไว้ ถ้าปล่อยสายลูกโป่ง
มันก็จะร่วง...พลั๊ก มันไม่ชอบความคิดนั้น และดังนั้นจึงต้องคิด
อยู่นาน แล้วมันก็พุดขึ้น

“คริสโตเฟอร์ โรบิน นายต้องใช้ปีนของนายยิงลูกโป่ง
เอาปีนมาด้วยรีเปล่าละ”

“เอามาอยู่แล้ว” ลูกตอบ “แต่ถ้าฉันทำอย่างนั้น ลูกโป่ง
ก็พังสิ”

“แต่ถ้านาย *ไม่ทำ* ฉันก็ต้องปล่อยมือ” พูห์บอก “และที่พังคือ *ฉัน*”

พูดอย่างนี้ก็ตาสว่าง ลูกเล็งปืนไปที่ลูกโป่งอย่างตั้งอกตั้งใจ และยิง

“โอ๊ย!” พูห์ร้อง

“ฉันยังไม่ถูกหรอก” ลูกถาม

“ก็ไม่เชิง *ไม่ถูก*หรอก” พูห์ตอบ “แต่มันไม่ถูก *ลูกโป่ง*”

“ขอโทษที” ว่าแล้วลูกก็ยิงอีกนัด คราวนี้ถูกลูกโป่ง ลมรั่วออกมาซำๆ และวินนี่เดอะพูห์ก็ค่อยๆ ลอยลงสู่พื้นดิน

แต่มันเกาะสายลูกโป่งอยู่นานจนแขนแข็งทื่อ ต้องชูค้างไว้ อย่างนั้นต่อมาอีกกว่าหนึ่งอาทิตย์ เมื่อใดก็ตามที่มีแมลงวันบิน